

- Доминиканският?

- Не. Францидканският.

Елисавета бе чувала от вуйчо си - Бамбергският епископ - за учението на монаха от Асизи и с горещо любопитство се вгледа в изпитото постническо лице.

- В ордена приемат ли се жени?

- Да. Светските люде могат да влезат в третия орден, без да напушат задълженията си към своите семейства, само кларисите се посвещават на отшелничество.

Елисавета и Анна седнаха на тревата край друма, поканиха и чудния странник да седне до тях, тъйпата го заобиколи отвсякъде, занемяла, заслушана в нечуваните до тогава думи.

- Какви са условията да влезе някоя жена в третия орден? - каза замислено Елисавета.

- Любов към ближния, скромност, отказване от богатствата и жаждата за земни блага, милосърдие, смирение. Да обичаме враговете си и да им прощаваме. Да се отречем от гордостта и алчността. Това е.

Венгерските княгини си размениха погледи, пълни с възторг.

- А условията за приемане в ордена на кларисите? - попита отново Елисавета. Ясните ѝ очи се оживиха.

- Същите. Само с една разлика.

- Каква е тя? - бързо попита Анна.

- Клетва за безбрачие.

Двете сестри отново се изгледаха. Елисавета въздъхна.

Анна бе свободна. Тя можеше още да разполага със себе си. И отново горещо любопитство прекоси младата годеница като огнена вълна.

- Какъв бе ти преди да станеш францисканец?

- В грешния свят ме наричаха Силвестро, граф де Катани.